

Хиротонија архимандрита Алексеја за Епископа хвостанског

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 13. новембра 2022. године у Спомен-храму Светог Саве на Врачару светом архијерејском Литургијом и свечаним чином хиротоније изабраног и нареченог високодостојног архимандрита Алексеја (Богићевића) у чин Епископа хвостанског, викара Патријарха српског.

Предстојатељу Српске Православне Цркве су саслуживали Његово Блаженство Архиепископ охридски и Митрополит скопски г. Јован; Његово Високопреосвештенство Митрополит брегалнички г. Иларион; преосвећена господа епископи банатски Никанор, бачки Иринеј, врањски Пахомије, шумадијски Јован, браничевски Игњатије, зворничко-тузлански Фотије, милешевски Атанасије, брегалнички Марко, горњокарловачки Герасим, крушевачки Давид, славонски Јован, бихаћко-петровачки Серхије, нишки Арсеније, осечкопољски и барањски Херувим, ваљевски Исихије, ремезијански Стефан, марчански Сава; изабрани епископи хвостански Алексеј, новобрдски

Иларион, јегарски Нектарије, липљански Доситеј и топлички Петар; игумани хиландарски Методије и мрзенички Тихон; архимандрити Агатон и Данило, директор Патријаршијске управне канцеларије; као и многобројно свештенство и свештенмонаштво из више епархија Српске Православне Цркве.

На почетку свечаног чина хиротоније изабраног и нареченог Епископа су најстарији архимандрит и протођакон извели кроз царске двери на солеју, где су око Патријарха стајали сабрани отачаствени архијереји. Том приликом после три привођења, док је у руци држао својеручно написано изложење православне вере, на питање Његове Светости Патријарха Порфирија: „Ради чега си дошао и шта иштеш од наше смерности?“, изабрани и наречени Епископ је одговорио: „Хиротонију архијерејске благодати, Светејши Владико, по сагласности и клирика најсветије Епископије хвостанске“. Затим су изабраног и нареченог Епископа Патријарх и архијереји испитали какву веру он исповеда, на шта је одговорио Никео-цариградским Символом вере и Опширинијим исповедањима вере у којима је изложио догмате Свете Цркве са заветовањима на верност Цркви.

Тада је изабрани и наречени Епископ узео свето Јеванђеље и потписано Исповедање вере и принео их Патријарху, који је исто ставио у Јеванђеље. Патријарх Порфирије је након тог чина предао Јеванђеље изабраном и нареченом Епископу, те су га затим увели у олтар на јужне двери. Одмах затим је почела света архијерејска Литургија, да би, по освештаној богослужбеној пракси, након Трисвете песме, два протопрезвитера извела из ђаконика изабранога за хиротонију и довели га на солеју пред Царске двери, одакле је вођен двојцом архијереја уведен у олтар где је трипут обишао Часну Трпезу. У сваком опходу наречени и изабрани Епископ је целивао Часну Трпезу, док га је сваког пута Патријарх благосиљао Часним крстом. Након тога, архијереји су привели изабраног Епископа пред Часну Трпезу, где му је Патријарх на главу положио крај омофора, а архијереји отворено Јеванђеље. Потом су сви положили руке на њега, док је патријарх Порфирије читао молитве хиротоније. По завршетку молитви Патријарх је новохиротонисаног епископа Алексеја обукао у сакос и омофор, а затим положио на њега крст, панагију (енколпион) и архијерејску митру свечано узглашавајући: „Аксиос!“ и „Достојан!“, што су сво свештенство и народ у радости отпевали.

Беседа Патријарха српског г. Порфирија

По завршетку свете архијерејске Литургије, са амвона храма Светог Саве беседио је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије:

-У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо архијереји, часни оци, браћо и сестре, наша Црква је данас добила још једног Епископа, још једног Апостола, Епископа хвостанског Алексеја, викарног Епископа патријарховог.

Драги Владико, по промислу Божјем, вољом Духа Светог и саборских Отаца изабрани сте за Епископа хвостанског, изабрани сте да наставите да служите у Цркви Христовој у највећем степену свештеничке службе, у чину Епископа наше помесне Цркве. Епископ не служи своју службу, он је по месту и обличју Христовом, и зато служи Цркви Његовој, Цркви Христовој, вршећи управо Христову службу, служећи свету Литургију – која је тајна Царства небеског, Царства небеског међу нама – где ми постајемо органски благодаћу Божјом сједињени са Христом, али исто тако органски међусобно остајемо једно Тело којем је Глава Господ Христос. Све остало што је служба Епископа извире из служења свете Литургије, јер тајна Царства небеског је истовремено и тајна спасења. Отуда из Литургије служба Епископа извире као служба која служи спасењу света, спасењу људског рода. Зато је Епископ литург и пастир.

Као што смо чули у Исповедању вере и у Хиротонији, Епископ изграђује Тело Христово и учествује на месту и по обличју Христовом у спасењу оних који су створени по слици и прилици Божјој, у спасењу конкретних људи. Зато апостол Павле обраћајући се Коринћанима каже: Оно што сам примио, то вам и предајем. С обзиром да служи службу Христову, Епископ прима од Христа, прима Самог Христа и оно што је примио дужан је да преда. Дакле, Епископ предаје Христа, сведочи Христа, предаје Јеванђеље Његово, а не своје идеје, не своју идеологију, не своје Јеванђеље, не Христа по својој слици и прилици, него Христа управо онаквог каквог Црквом и кроз Цркву прима.

Знамо да сте Ви дубоко укоренењени у духовности Православне Цркве, у Јеванђељу Христовом, да сте од најраније младости, од детињства боље говорећи, дошли у својој дванаестој години у једну од наших највећих светиња, у манастир Дечане, да сте од тада па до данас од Косова и Светих Дечана били као монах и у Светој Гори, и у Светој земљи, и да сте, хвала Богу, у Епархији крушевачкој већ више деценија, као и да читав Ваш живот није ништа друго него погружавање управо у Тајну Христа. Зато Вас је Сабор и изабрао за Епископа и ми смо се данас овде сабрали да извршимо хиротонију, али и поред тога да се молимо да Вам Бог да снаге да Ваше искуство стечено у Цркви Христовој, у православној вери, од најранијег детињства до данас

буде оно што ћете сведочити као тајну вере и спасења свим људима добре воље, а пре свега онима који су крштени у име Свете Тројице, у име Оца и Сина и Светог Духа, али много шире и више од тога - читавом свету на све четири стране.

Нека Вас Господ благослови, нека Вам да снаге и нека Његова десница непрестано буде уз Вас како бисте служили тајну Христа и сведочили Христа свету, а то онда било на изграђивање Цркве и самим тим било и Ваш пут спасења. Прими, брате, жезал да напасаш поверено ти стадо Христово. Послушнима нека буде за ослонац и укрепљење, а непослушне и непокорне упућуј и карањем и кротким васпитавањем, у Христу Исусу Господу нашем. Достојан!

Приступна беседа Епископа хвостанског г. Алексеја

Након што је из руку патријарха Порфирије примио архијерејски жезал, епископ Алексеј је упутио своју прву архијерејску беседу:

-Ваша Светости, браћо архијереји, владико Давиде, часно свештенство, народе Божји, господо хришћанска, захвалан сам Богу Живом због свега и за све! Са пуном одговорношћу примио сам одлуку Сабора Епископа наше Цркве, коленопреклоно се молећи пред мироточивим иконама Светог Луке и царевића Алексеја у манастиру мог служења, да ми не мањка снаге да службу Архијереја одслужим на ползу народа сабраног у име Христово на местима мог новог послушања.

Епископска служба је управо то: апсолутно послушање Богу и непрестано служење народу. Онако како мој монашки дух то схвата, а на основу молитвених искустава Светих Дечана у којима сам почео да сричем азбуку праве вере као дванаестогодишњак, замонашен у двадесетој; па потом у пуној младићкој снази искустава Свете Горе Атонске у чудесним сусретима са старцима Светогорцима; а потом укус крсноваскрсног укрштања географије и историје Божјег страдања и васкрсења у светом Јерусалиму, Витлејему и Синајској пустињи; и молитвеним сусретима са Светим Савом Освећеним у манастиру крај Кедронског потока; и свог личног искуства током двадесетогодишње изградње манастира Светог Луке од почетка и формирања литургијске заједнице у њему; у сусретима са великим свештеницима, духовницима, првацима нашег богословља, владикама који су ме посећивали и које сам посећивао: бити Епископ по апостолском прејемству значи бити слуга - првослуга.

Суштина позива од Светог Духа упућеног, а вољом Сабора потврђеног, јесте служење, служење Богу пред Часном Трpezом и служење народу у свим врлинским потребама његовим. Парадоксија епископског позива је да влада служећи, јер служећи ми постајемо пријатељи Божји, по речима Светог Николе Кавасиле „да се спријатељимо са Богом и да не будемо непријатељи Његови, а то се постиже синергијом са Њим, сједињењем са Богом, тако што постајемо једног Духа са Сином Његовим Љубљеним, који је једини по вољи Оца. А то се остварује кроз Свештену Трpezу, која је као што смо, својим речима показали, заједничка живима и мртвима“. То приношење Жртве, да се послужимо још једном речима Светог Кавасиле, „објављује смрт Његову, и Васкрсење и Вазнесење, када се Часни Дарови претварају у само Тело Господње, које је Васкрсло и које се Вазнело на Небо...”

Спремност да се буде слуга свима и сваком важи за сваку душу хришћанску, а Епископ као првослуга и првоначалник око Трpezе Господње има дужност да уклони сваку догматску конфузију око ње, око Трpezе, и лепо је припреми да Свети Дух несметано сиђе и освешта Евхаристијски Принос. То је, свети Оци, мој епископски програм снагом заклетве пред вама изнет. Тај програм ће се развијати и употпуњавати под окриљем узвишеног значења речи служење.

Дозволите ми да овом приликом искажем и реч благодарења свима онима који су пресудно и примером свог живота утицали на мој живот и одлуке у њему, а од којих нико више није жив на земљи, али су зато сви живи у Господу: у првом реду мојим родитељима Љубомиру и Гроздани, који су ме родили и Богу од дечаштва посветили приводећи ме олтару Светих Дечана са родитељском жељом да будем монах. Непрестано су ми пред очима жуљевите ратарске руке мога оца, које су нас хлебом прехрањивале, и сигурност материног крила, које је било мој први и главни Универзитет; потом моју родбину и комшије из родног села Пиштане, чији су епископски карактери снажили моју душу кад год малакше; и учитеље моје, славне игумане дечанске Макарија и Јустина; и проигумана хиландарског, човека светог живота, Никанора; и Митрофана и Хризостома библиотекара, потоњег Епископа банатског и жичког; и у Светој Земљи оца Григорија, тамошње светило српско; и баћушку Игнатија у Хеврону из манастира Свете Тројице крај Мамвријског дуба; и мог боравка у Витлејему по благослову Патријарха јерусалимског Диодора; и патријарха Павла, по чијем благослову сам уписао постдипломске студије у Солуну; и моје професоре Јоаниса Тарнанидиса и Тахијаоса, који су ме довели до магистарске тезе о хиландарским монасима

на управи Српске Цркве.

Безмерну захвалност дугујем и верном народу, Живој Цркви Христовој, којег је Часна Трпеза храма у манастиру Светог Луке окупила; њима, а и свима, уз захвалност по речи Светог Симеона Мироточивог са овог места поручујем: Узвеличајте Господа са мношћом, хвалите га према сили Његовој на сваком месту владавине Његове. Отуда из предања призивамо Светог Григорија Богослова, једног од највећих Епископа свог времена и вероватно свих времена, и цитирамо реч из Писма (41) његовог оца Григорија Старијег, а руком сина Григорија Богослова писаног цркви Кесарије Кападокијске, као савет да Светог Василија изабере за свог Епископа: „Пастир сам мали и малог стада предстојатељ, и најмањи међу служитељима Духа Светог, али благодат није уска нити ограничена местима, зато је и малима дата смелост... када је реч о Цркви за коју је Христос пострадао да је беспрекорну и чисту представи и приведе Богу (Еф. 5. 25-27)“. и још да је „светилник Цркве Епископ (λύχνος δὲ τῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος) чије око мора да буде чисто да би Тело=Цркву могао да води чисто“.

Ваша Светости, то да најфиније ткање Живе Цркве Христове живи у Предању Њеном, да се најдубља мистагогија Јеванђеља Божјег пројављује у житијама светих Божјих угодника и да управо животи светих чувају јединство Цркве Божје, показујући да историјом не управља човек него Бог, знано је и јасно свакој души православној и не захтева никакво појашњавање и доказивање. Ваша Светости, браћо архијереји, часни презвитери, Господо хришћанска, ево оправдања и за моју смелост да се повинујем благослову архијереја наше Цркве и прихватим благословени архипастирски жезал. Молите се, браћо, да ми око остане чисто да бих могао Речју Истине Јеванђеља да служим у Духу Светом народу Божјем на путу искупљења од пропадљивости и смрти у времену које нам је дато. Благословите и опростите!

Поред многобројног благочестивог верног народа, свечаном богослужењу су присуствовали директор Управе за сарадњу са црквама и верским заједницама др Владимир Рогановић и угледне личности из културног и научног живота престонице.

spc.rs